

Kaybolan Çocuk

Çocuklar için öyküler yazmak istiyordum. Yazmayı çok çok sevdiğim için sevinçle oturdum masanın başına. Yazdım, yazdım... Sonra da okudum yazdıklarımı. Bana göre güzel öykülerdi doğrusu. Ama daha sonra öykülerimi okuyan çocuklarım dudak bükmüşler, “Olmamış, hiç olmamış!” demişlerdi. “Sen büyükler için çocuk öyküleri yazmışsın, çocuklar için değil,” diye sürdürmüşlerdi. Çünkü bir öykünün çocuk öyküsü olabilmesi için çocukların başından geçmesi yetmezmiş. Çocukların onu okumaktan hoşlanması gerekirmiş. Bunun için de öykünün dili, çocuk dili olmalıymış.

Bunları biliyordum elbette, yazarken de çocuk dilini yakaladığımı sanıyordum. Yeniden okudum yazdıklarımı. Haklıydılar. Dilim gerçekten çocuk dili değildi.

Çocukluğumu gerilerde bırakalı uzun yıllar olmuştu. Hatta çocuklarım bile artık yetişkin sayılırlardı. Ne yapmalıyım sorusunu durmadan sordum kendime. Bu düşünceyle yatıp bu düşünceyle kalkmaya başladım. Çok geçmeden de buldum kimden yardım alabileceğimi. İçimdeki çocuk, hep yaşadığına inandığım çocuk, bana yardım edebilirdi.

Bildiğim kadarıyla içimdeki çocuk hiç yaşlanmıyordu. Bilgisayara dokundum. *Haydi bakalım ufaklık, dedim, şimdi sana işim düştü. Uzat bana elini de birlikte çocuklara güzel öyküler yazalım.*

Şşşşt, küçük kız! Neredesin? Nereye saklandıysan çık haydi! Lütfen amaaa... Elma dersem çık. Armut dersem yine çık.

Nasıl olur? İçimdeki çocuk hiç ses vermiyor. Beni terk etmiş olabilir mi? Yıllardır onu bir kenara atışıma mı gücendi yoksa? İlgisizliğime mi, özensizliğime mi? Gönlünü mü almadım, saçını mı okşamadım?.. Evet, bunların hiçbirini yapmadım. Yüzüne bile bakmadım. Gezinmedim gönül bahçelerinde. Ne istediğini sormadım. Yaşaması ve benimle olması için hiç çaba göstermedim. Hatta kızdığım oldu yaramazlıklarına. Beni zamanlı zamansız çın çın öten kakhahalarla güldürmelerine... Bu yüzden sesini kısmaya, yaşam belirtilerini soldurmaya çalıştım. Ne de olsa bir yetişkindim. *Çocukça davranışlar, sevinçler göstermem her zaman hoş karşılanmıyordu. Çocuklarınkı bile hoş karşılanmazken!..* Değil mi efendim? O da yitip

gitmiş işte, haber bile vermeden. Daha da acısı ben, ayrı-
mına bile varmamışım gidişinin.

Ne zaman böyle sıkıcı bir biçimde büyüdüm ben?

Çok aradım içimdeki çocuğu. Çocukların, yaşamak için sevgi ve özen istediklerini unutmuş olmama çok kızdım. Yeniden çocuk kitapları yığdım masama. Yeniden okudum, dünya yazarlarının masallarını, öykülerini... Sanki içimdeki çocukla birlikte tüm çocukların çocukluğu yitmişti. Göremiyor, yakalayamıyordum.

Gündüzleri arıyordum onu. Geceleri okuyup yazıyordum.

Çocuk yatıp çocuk kalktım aylarca. Gözlerim hep çocuklar, çocukluklar üstünde dolaştı. İçim yumuşadı. Yüzüm gevşedi. Sertliğim kırıldı. Soğuğum eridi. İnce, cılız bir ses duyar gibi oldum bir sabah: "Amca, at bağlamak yirmi beş kuruş!" Heyecanlandım. Ne diyor bu ses? Bana içimdeki çocuğun yerini mi söylüyor? Kulak kesildim:

– Amcaaa, at bağlamak yirmi beş kuruş!

– Sen de kimsin?

Ben de kimmişim? Başımda kırmızı şapkam mı var ki kırmızı başlıklı kız olayım?

– Ben bu arsanın sahibinin kızıyım.

– Bak hele, böyle küçük kızı da mı varmış bu arsanın sahibinin?

Yok yok. Ben kız kılığına girmiş, oturuyorum burada.

- Kızı da var, oğlu da.
- Yahu yetmişini çoktan geçti Naciye Nine. Sen nasıl kızı olurmuşsun o ninenin?

Annem duysaydı görürdün sen kaç yaşında olduğunu.

- Naciye Nine bir kere bu arsanın eski sahibi. Babam ondan satın aldı burayı. Ben işte o yeni sahibin kızıyım.
- Vay vay!.. Yaman kızı varmış bu babanın. Al bakalım yirmi beşliği.

Aaaa, işte yeni bir köylü daha. Pazar bugün; kalabalık olsa, köyden çok kişi gelse, at bağlasa arsaya...

- Amcaa, at bağlamak yirmi beş kuruş!
- Ne dedin?
- At bağlamak yirmi beş kuruş, dedim.
- Her hafta bu arsaya bağlarım hayvanımı ben. Kimse para istemediydi daha önce.
- Naciye Nine'nin on iki renk kalem boyaya ihtiyacı mı var ki? Niye çıksın, otursun bu duvarın üstüne de at bağlayanlardan para istesin.
- Demek on iki renk boya alacaksın topladığın parayla. Ne kadar dediydin?

- Yirmi beş kuruş.
- Al bakalım yirmi beşliği.

Bu duvarın üstünden yere bir düşersem göreceğim günümü. Zaten zor çıktım üstüne. At parası toplamaya giden çocuğa beyaz ayakkabı, beyaz çorap giydirilir mi? Annemin işleri işte. Haydi bakalım. Biri daha geliyor.

– Amcaaa, buraya at bağlamak yirmi beş kuruş!

– Ne dedin?

Elinin körü dedim. Yaa, ben böyle her gelene anlatacak mıyım şimdi, buraya at bağlamanın parayla olduğunu?

– At bağlamak yirmi beş kuruş, dedim.

– İlle de verecek miyiz şimdi bu parayı?

– İlle de vermezseniz bana da boya vermiyorlar.

– Şaka ettim küçük kız. Al bakalım parayı.

Atını bağlayan giriyor, arsanın önüne kadar uzanan pazarın içine. Topladığım paralarla pazara girsem. Canım ne isterse alsam... Annem kızar mı? Kızarı da beni bir daha at parası toplamaya göndermezse!.. Nasıl alırım boyaları? Babamı zor razı etti zaten.

Haydi bakalım. Bir at daha geliyor, gemi, sahibinin elinde. Aaaa, bir kadın bu! Şimdi ben bu kadına nasıl sesleneceğim?

– Teyzeeee, at bağlamak yirmi beş kuruş!

– Kim demiş?

– Babam, ay, şey, annem, dedi.

– Babam kim bakayım senin? Naciye Nine'ye ne oldu?

– Naciye Nine yine duvarın arkasındaki eski evde oturuyor.

Babamı nereden bilecek şimdi bu kadın?

– Babam burayı Naciye Nine'den yeni satın aldı.

– Adı sanı yok mu babanın?

– Dedeme 'Kocabıyık' diyorlar.

– Vayyy, Kocabıyık'ın torunu musun sen?

Kaç kere anlatacağım bu kadına? Evet, Kocabıyık'ın torunuyum ben!

– Sen yirmi beş kuruşla ne yapacaksın ki?

Hah, şimdi de açıklama yapmam gerekiyor.

– Renkli boyalar alacağım.

– Vay, o koskoca Kocabıyık alamıyor mu sana bir kutu boya?

Yaa, şimdi ağlayacağım sinirden! Sen karışmasan olmaz mı teyzeciğim? Ver şu yirmi beş kuruşu artık.

– İstesem alır elbet, dedem değil mi?

– İstemez misin?

– Yaaa, dedem boylarımı alsın, siz atlarınızı buraya bedava bağlayın, öyle mi?

– Ah, sen o Kocabıyık tilkisine çekmişsin aynı. Yere düşse bir avuç toprakla kalkar, senin o deden olacak. Ama baban iyidir, eli açıktır, hiç çekmemiş ona.

– Aaaa, sen dedemi tanıyor musun?

– Tanırım ya. Selam söyle dedene. “Salihleraltı’ndan Ümmühan Teyze’nin selamı var,” de. “Hep para düşünmesin bakalım. Uğrasın da bir çayımızı, ayranımızı içsin dedi,” de. Sana da boya alıversin. Boya almakla bitivermez onun parası, korkmasın.

– Olur, söylerim.

– Al bakalım öyleyse yirmi beş kuruşluğu.

İşte bir kula geliyor.

– Amcaaa, at bağlamak parayla.

– Kim var orada?

- Ben varım.
- İn misin cin misin? Göremedim, neredesin?
- Burada, duvarın üstündeyim.
- Sahi mi? Ondan görmemişim seni. Cüce gibi bir şeymişsin sen. Küçükten de küçükmüşsün. Kaç paraymış bakalım at bağlamak?

Kendisi dev sanki. Şuna bak. Boyu, atın sırtını zor buluyor. Çekirge gibi adam. Bir de bana cüce diyor.

- At bağlamak yirmi beş kuruş.
- Ben kimim, sen bilir misin?
- Nereden bileyim?
- Kabakum muhtarım ben.
- Olsun, yine de at bağlamak parayla.
- Ne kurnaz çocukmuşsun sen yahu! Al haydi paranı. Bugün hava da güzel şansına. Köylü akar artık pazara. Yirmi beşliklerin bol olsun bakalım.

Başıma da güneş geçecek galiba. İncirin gölgesi ne çabuk kaçıyor tepemden. Kaç tane para olmuş mendilimde, sayalım bakalım. Bir, iki, üç, ayyy! Yere düştü biri. İnip alsam... Ama duvarın üstüne çok zor çıkıyorum sonra. İyisi mi aşağı indiğimde alayım ben onu. Ya at bağlamaya gelenlerden biri görürse? Benim param diye bağırırım o zaman. Ya vermezse? Verir verir.

“Öğlene kalmaz köylü,” demişti annem. Çok sıcak oldu. Gitsem mi artık acaba? Az daha beklesem, gelen olur mu ki? Bugün topladıklarım boya almaya yetmezse haftaya yine geleceğim.